Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 128. | Нинѣ: ✠ Кирила Еп. ✠ Альойзія | Завтра: Тімотея Еп. Павліна | Второкъ 9 (21) червня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 1 м.; заходъ 8 г. 1 м. Баром. 764 терм. + 25·0° + 10·2°. | Рôкъ II.

Наша суспôльна нужда.

X.

Въ попереднôмъ видѣли мы, яке было у насъ наше пытоме выховане публичне молодѣжи нашои; оно майже таке саме й нинѣ; мало лишь въ дечôмъ змѣнило ся на лѣпше. Крôмъ того выховувала ся и выховуесь наша молодѣжь, чи може лѣпше сказати, набирае товарискои оглады ще й середъ тыхъ обставинъ, въ якй попадаесь черезъ цѣлый часъ своеи науки въ школахъ середныхъ. Вплывъ самои школы лишаемо тутъ на боцѣ; се належить до иншои рубрики; за то приглянемось товарискому житю мѣжь самыми учениками и по домахъ приватныхъ.

Сѣльска дитина, вступаючи до середныхъ школъ, розстае ся передовсѣмъ зъ своею пытомою одежиною, бо то першій крокъ до еѣ цивілізаціѣ. Она натягае на себе яку небудь сурдутину, въ котрôй ѣй якось дуже нѣяково, а въ котрôй не знае навѣть повернути ся. Симъ першимъ, на око маловажнымъ, крокомъ вступае она въ круги интеліґенціѣ, але заразомъ и вôдчувае той роздѣлъ, якій зачинаесь робити въ нѣй межи еѣ давнымъ а теперѣшнымъ и будучимъ становъ. Она стае якась не своя, ще бôльше несмѣлива и неповоротна, якъ давнѣйше. Колижь опôсля зойдуть ся всѣ ученики разомъ, а селяньска дитина мае нагоду побачити своихъ товаришѣвъ зъ кругôвъ интеліґентнѣйшихъ, то она чуе той новый роздѣлъ въ собѣ ще бôльше и бере собѣ за взорець своихъ новыхъ товаришѣвъ, супротивъ котрыхъ зъ разу есть несмѣливою та уважае ихъ за щось высшого вôдъ себе. Ажь по довшôмъ часѣ, коли селяньска дитина силою свого знаня зачинае брати верхъ надъ поверховною огладою своихъ товаришѣвъ, зачинае поволи слабнути первѣстна рôжниця походженя а межи молодежею завязують ся дружнй вôдносины. Всежь таки годѣ селяньскôй дитинѣ всего вôдъ разу позбути ся а прибрати, що такъ скажемо, новыхъ формъ и она стараесь длятого покрыти свои браки пильностію и наукою. Се намъ поясняе, длячого селяньскй дѣти, при впрочôмъ рôвныхъ даныхъ, бувають звычайно пильнѣйшй и чемнѣйшй, якъ ихъ ровесники зъ кругôвъ интеліґентныхъ. Зъ другои же стороны зновъ набирають сѣльскй дѣти всѣлякихъ хибъ вôдъ своихъ товаришѣвъ зъ интеліґенціѣ, а дуже часто якъ разъ въ наслѣдокъ ихъ пильности и доброго поступу въ наукахъ вытворюесь въ нихъ рôдъ зарозумѣлости и охота до импонованя и верховодженя, а тй хибы остають ся имъ опôсля и въ дальшôмъ житю.

Ученики Русины, змушенй задля браку средствъ удержаня заробляти такожь т. зв. лекціями на хлѣбъ щоденный, входять найчастѣйше, яко т. зв. „директоры“ або инструкторы, въ интеліґентнй домы и тй властиво стають ся ихъ школою выхованя и товарискои оглады. Вôдъ того, въ якой дôмъ котрый попаде, зависить, можна сказати, и его дальша будучнôсть. Однй попавши въ круги велико-паньскй, коли ще й ихъ темпераментъ до того надае ся, стають ся елеґантами и паничиками зъ такими формами сальоновыми, що й годѣ вôдгадати въ нихъ селяньску дитину; тй дуже часто, забувають на свое походжене и старають ся по можности затирати всѣ его слѣды, отже и рôдну мову, котрои коли вже не явно, то бодай, потайкомъ, въ души, встидають ся и уникають еѣ, де можуть. Другй, що обертають ся въ кругахъ низшихъ верствъ интеліґенціѣ, остают ся по бôльшôй части вѣрными свому походженю, але таять ся зъ нимъ; они присвоюють собѣ товарискй формы тыхъ кругôвъ, въ котрыхъ обертали ся, а попри то выробляють въ собѣ якусь дволичнôсть а дальше и байдужнôсть длятого, що для нихъ есть рôдне, свое. Въ розмовахъ потакують они всюды, де и якъ потреба, а въ души мають иншій поглядъ; справами свого народу може дрôбку й интересують ся, але не показують того по собѣ, не мѣшають ся до нихъ, бо свѣтъ бы довѣдавъ ся, хто они, а то може було бы для ихъ плянôвъ не на руку. Наконецъ третя часть, найбôльша, що обертаесь въ кругахъ, такъ сказати бы демократичныхъ, мѣщаньскихъ, то молодѣжь найбôльше працьовита, котра зъ причины великои працѣ надъ собою самою и надъ другими, не мае часу подумати хочь бы бодай надъ своею поверховною огладою; она хапае зъ тыхъ кругôвъ, въ котрыхъ повертае ся, лишь то, що ѣй здае ся бути найпотрѣбнѣйшимъ, а впрочôмъ удае фі-

---

Два скарбы.

Народне оповѣдане.

(Конець.)

Якъ смеркло зовсѣмъ, Телембахъ, набалакавшись зъ сусѣдами, побравсь вôдкопувати той скарбъ, що знайшовъ. Недовго копавъ вôнъ, уже й выкопавъ вôнъ скриньку замкнену, тай ключь тутъ. Вôдомкнувъ... усе намиста, хресты, червôнцѣ, дукачѣ... Ехъ, красшебъ грошѣ!... Ну, та нѣчого — и се можна на грошѣ переробити. Дума собѣ Телембахъ:

— Якъ тôльки до першого города доѣду, — усе попродамъ. Нехай дурна баба, що закопала се у землю, нехай лютуе на мене, а я сьому доброви дамъ ся въ знаки. Уже й бабы почали скарбы закопувати.

Забравъ скриньку и пôшовъ до дому. Дома все ще зъ вечера заховавъ добре на возѣ, а жѣнцѣ нѣчого не сказавъ, боявсь, щобъ не выпрохала чого. Тодѣ пôшовъ у хату вечеряти и бувъ веселый и нашуткувавшись лѣгъ спати.

Скоро Телембахъ заснувъ добре, заразъ Приська выкралась тихенько та взяла лопату, та на ту могилу. Довго у темрявѣ мацяла руками по земли, поки знайшла те мѣсце и почала копати и выкопала склянну баньку, и дзвенять у нѣй грошѣ, та ще, здаеть ся, й чимало. Тодѣ мерщѣй Приська до дому и находку свою сховала.

Пообѣдавши въ ранцѣ, Телембахъ зъ жѣнкою рушили у дорогу. Идучи биля волôвъ, Телембахъ мѣркувавъ, де зручнѣйше та за скôльки продати те, що знайшовъ, а оно було таки дорогеньке; тодѣ думавъ про те, якъ вôнъ на сй грошѣ заробить и все, що заробить, зновъ закопае.

— А вже бѣсовôй бабѣ не верну нѣчого, хочь бы и дôзнавсь, чие оно. Нехай не ховае ся вôдъ чоловѣка та не закопуе того, що може й чоловѣкови здалось бы.

Приська, сидячи на возѣ, тежь думала, якъ то ѣй гарно буде: — У мене кунтушѣ и всяке дороге убране, а тутъ ще грошѣ!... Якъ почну дорогй намиста та дукачѣ купувати та родичамъ грошѣ дарувати — шануватимуть мене дужче, нѣжь паню яку.

Приѣхали до тѣтки. Телембахъ пôшовъ у свою дорогу, а Приська востала ся. И жалѣе ся она тѣтцѣ, що забрала зъ собою красшу одежу, а забула намиста.

— Я — каже — безъ трийцяти разкôвъ доброго намиста въ червôнцями, безъ усякихъ хрестôвъ, безъ пяти еднусôвъ, та безъ трьохъ разкôвъ бурштину не можу мѣжь люде пôти. Де знайдѣть, то знайдѣть усе те; що дамъ, то дамъ, а не можу безъ того.

Назносили ѣй усякого добра. Понакуповувала она всього найкрасшого, та ще й больше, нѣжь треба було; грошей не жалѣе, — скôлько заправлять, стôльки й дае. На весѣлю убирае ся пышно-препышно, подарунками такъ и сыпле... сюды-туды, — тай розмантачила всѣ грошики та й не тужить. Що купила, те боить ся до дому везти: чоловѣкъ причепить ся, вôдкиля взяла. — Та менѣ сеи дурницѣ й не треба, — дума собѣ — й дома сього богато. — Такъ помысливши — и ну дарувати все, якъ попадя, кумамъ та сестрамъ та племѣнницямъ, то свахамъ усякимъ — и незабавомъ збула все.

А тымчасомъ вже й Телембахъ приходить... и справдѣ приходить, бо зъ самымъ батôжкомъ. Вертавъ ся до дому, добре заробивши, — де не взялась Орда, волôвъ, грошѣ вôдняла — за малымъ и самъ не опинивсь у бусурменьскôй неволи та якось помилували. Прийшовъ Телембахъ: каже: — Ходѣмъ, жѣнко, до дому! Сюды приѣхали, а вôдсѣля пôдемо!

А про те Телембахъ не дуже журивсь за збытки. Идучи до дому вôнъ думавъ: — Нема що робити! Теперь треба свôй скарбъ вытягати. Куплю волôвъ, пôду зновъ у дорогу.

льософôвъ, що стоять высше понадъ всяку марноту свѣта, и тымъ покрыває свои браки и хибы; у неи иде практика на бôкъ а головна рѣчь теорія. Зъ сеи части молодѣжи выходять опôсля робучй волы, але дуже часто й ориґіналы та диваки, нетолерантнй авторітеты, котрымъ здає ся, що цѣлый свѣтъ повиненъ обертати ся пôсля ихъ теорій. У того рода людей суть вôдтакъ на все свои окремй ориґінальнй теоріи и засады: теоріи національнй и политичнй, а що они выховувались особнякомъ и вôдорванй вôдъ найблизшои родины а въ певнôй мѣрѣ и вôдъ цѣлои суспôльности, то у нихъ бракъ солідарности и охоты до спôльного дѣланя; они держать ся опôсля въ великôй части зъ далека вôдъ всякои спôльнои роботы, дивлять ся на ню зъ боку и умѣють лишь критикувати. Колижь часами и приступлять до спôльнои роботы, то ихъ авторітетъ зражаєсь дуже часто леда якимъ неоглядно киненымъ слôвцемъ, ихъ амбіція особиста уражає ся и они, коли вже не стають рѣшучими и явными противниками, то усувають ся зовсѣмъ вôдъ всякои спôльнои роботы.

Въ такій то способъ и такими людьми скрѣпляєсь у насъ интеліґенція зъ долины. Гляньможь теперь якъ она зрастає сама въ собѣ. Рѣчь зовсѣмъ природна, що родичѣ, котрй самй не одержали вôдповѣдного выхованя, не можуть, бо не знають вôдповѣдно подбати й про своихъ дѣтей. Отець, що працює на цѣлу родину, не має впрочôмъ часу мимо своего званя и доброи волѣ подбати о то, а все вихованя домашне спадає на матѣрь. Тутъ було-бы мѣсце поговорити обширнѣйше о вплывѣ рускихъ матерей на выховане дѣтей, але зъ многихъ причинъ мусимо вôдъ сего темату вôдступити. Досыть, що отець дома мало займаєсь дѣтьми; вôнъ зачинає ними ажь тогды бôльше заниматись, коли вôддає ихъ до школы. Батько вôддаючи сына до школы бере по найбôльшôй части примѣръ зъ себе самого и посылає дитину безъ всякои ясной цѣли, безъ всякого пляну до школы, отъ абы лишь учила ся, що зъ неи має бути, то покаже ся опôсля — що Богъ дасть; вôнъ не старає ся дати сынови вже зъ початку якійсь певный напрямъ въ его образованю, бо навѣть и не подумавъ надъ тымъ, до чого его дитина була бы може найспосôбнѣйша та не обчисливъ ся зъ своими средствами матеріяльными, чи они выстануть вповнѣ на то, щобы вывести дитину въ люде. Яка есть дальша система выхованя дѣтей въ нашôй интеліґенціи, покажемо въ слѣдуючôй статьи.

Зъ рускихъ товариствъ.

На послѣднôмъ засѣданю головного выдѣлу товариства „Просвѣта" залоговжено отсй важнѣйшй справы:

1. Ухвалено однодушно, щобы „Просвѣта" приступила зъ удѣломъ до руского асекураційного товариства „Днѣстеръ".

2. Ухвалено за упорядковане маґазину книжокъ „Просвѣты" письменно подякувати дотычному членови товариства, котрый про свою особу пôднявъ ся того труду безкористовно, и выплатити на его руки 50 зр. на кошты, якй були сполученй зъ упорядкованємъ того маґазину.

3. Сконстатовано, що фондъ стіпендіѣ имени Шевченка, зôбраный дорогою добровôльныхъ датковъ, зрôсъ уже до высоты 2.124 зр. Хибує ще 200—300 зр., щобы стіпендія на 100 зр. рôчно могла увôйти въ житє. Колибъ Русины поспѣшили зъ жертвами, „Просвѣта" могла бы надавати сю нову стіпендію уже зъ слѣдуючимъ рокомъ.

4. Членъ выдѣлу дръ Іосифъ Олеськôвъ предложивъ на письмѣ новый проектъ, якимъ бы чиномъ „Просвѣта" могла запомогти часопись економічно-господарску, котру вôнъ задує выдавати. (Якъ уже звѣстно, выдѣлъ „Просвѣты" ухваливъ бувъ 400 зр. пôдпомоги рôчнои, платнои въ чотирохъ ратахъ зъ долины. Однакожь дръ Олеськôвъ уважає сю суму за малу запомогу задуманого нимъ выдавництва, обчислюючи, що потребувавъ бы вôдъ „Просвѣты" около 800 зр. Рôвночасно подає проектъ, въ якій способъ „Просвѣта" була бы — на его погляцъ — въ можности давати рôчно таку суму). Выдѣлъ поки що принявъ новый проектъ дра Олеськова до вѣдомости, а близшй розбôръ проекту и рѣшене его полишивъ на друге засѣдане. Проектъ потребує зрѣлои розваги зъ кôлькохъ оглядôвъ, розумѣесь, передовсѣмъ — въ огляду фінансôвъ товариства.

5. Выдѣлъ принявъ зъ приятностію до вѣдомости повѣдомлене вôдъ головы товариства, що патріоты зъ провінціѣ роблять заходы до основаня двохъ новыхъ філій „Просвѣты", а то: въ Бережанахъ и въ Пôдгайцяхъ.

6. Выдѣлъ застановлявъ ся также надъ книжочками маючими выдатись за мѣсяць липень и серпень. Книжочка за червень (Зъ житя Якова Кука" написана о. К. Селецкимъ) печатаєсь и выйде вже небавомъ.

Переглядъ політичный.

Вчера вечеромъ о 10 год. приѣхавъ до Вѣдня кн. Бісмаркъ на весѣлє свого сына зъ ґр. Гойошъ. На двôрци повитало его около 200 осôбъ, котрыхъ за картами пущено на перонъ, грôмкими окликами а двѣ дамы вручили ему букеты. Передъ двôрцемъ зôбралось було 4 до 5000 людей, мѣжь тыми богато студентôвъ, котрй пôдняли грôмкій окликъ скоро лишь кн. Бісмаркъ появивъ ся, а опôсля почали спѣвати нѣмецкй пѣснѣ патріотичнй и такъ тиснули ся до воза, що вôзъ мôгъ лишь крокомъ ѣхати. Пôдчасъ цѣлои подорожи роблено кн. Бісмаркови мѣсцями великй оваціи. Въ Берлинѣ зроблено ему велику овацію и народъ домагавъ ся, щобы вôнъ говоривъ: тогды вôдозвавъ ся кн. Бісмаркъ: „Чи маю говорити? Моя гадка, що теперь треба мовчати". Въ Дрезднѣ устроено Бісмаркови походъ зъ смолоскипами а многй домы були илюмінованй. Въ нѣмецкихъ мѣсцевостяхъ въ Чехіи роблено ему такожь великй оваціи, а у Вѣдни передъ палатою Пальфіого прийшло було ажь до бійки зъ поліціею и арештовано 12 людей.

Вѣсть о уступленю россійского амбасадора въ Константинополи, Нелидова, зъ дотеперѣшнои его посады есть зовсѣмъ безосновна. — Россійскій міністеръ просвѣты має сими днями выѣхати за границю; его буде заступати ґр. Волконьскій. — Вѣсть о появленю ся холеры въ Персіи выклыкала въ Россіи велике занепокоєнє; доси однакожь не сконстатовано на россійскôй сторонѣ анѣ одного выпадку холеры.

Новинки.

Львôвъ дня 20 червня.

— **Громадѣ Мощанецъ**, въ сянôцкôмъ повѣтѣ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на внутрѣшне уряджене школы.

— **Именованя.** П. Міністеръ просвѣты и вѣроисповѣдань надавъ Володиславови Релінґерови въ Ярославля посаду инспектора школъ въ шкôльнôмъ округѣ Перемышль-Мостиска, а ярославского директора ґімназіѣ, Емануила Дворского, именувавъ инспекторомъ школъ въ ярославскôмъ округѣ.

— **Дръ Вас. Ключенко**, санітарный радникъ и шефъ санітарного департаменту при краєвôмъ правительствѣ, доставъ вôдъ короля Румуніѣ медаль: Bene merenti". Тѣшимо ся, що нашого земляка поважають навѣть въ чужôмъ краю, божь се й честь для нашого народу.

— **Конкурсъ.** Головный выдѣлъ товариства „Просвѣта" у Львовѣ розписує симъ конкурсъ на написанє для товариства „Просвѣта" книжочокъ слѣдуючого змѣсту: 1. Повѣстки зъ житя суспôльно-народного и оповѣданя морально-релігійнй. — 2. Оповѣданя историчнй. — 3. Розвѣдки економічно-господарскй, якъ также образки зъ исторіѣ промыслу и торговлѣ. — 4. Розвѣдки зъ гіґієны. — 5. Короткій правотарь народный. — 6. Образки етноґрафічнй. — 7. Образки зъ природы. — 8. Про обезпечене на житє. Книжочки мають бути написанй въ способъ приступный для народу, а обємомъ не можуть переходити трохъ аркушѣвъ друку. (При выборѣ предмету працѣ звертає ся увагу на змѣсть дотеперѣшныхъ выданъ товариства „Просвѣта". За оріґінальнй працѣ платить товариство „Просвѣта" вôдъ аркуша 15—25 зр. а. в., а за переклады: 8—15 зр. а. в. Рукописи належить надсылати до головного выдѣлу товариства „Просвѣта" у Львовѣ (при улици Вôрменьскôй ч. 27) до дня 15 падолиста 1892 р. Рукописи непридатнй будуть звернені авторамъ. — За головный выдѣлъ товариства „Просвѣта", у Львовѣ дня

А Приська такъ то така рада була, що погуляла на чужй грошѣ, всѣмъ пиифы завдала и що всѣ єѣ якъ паню шанували... Иде тай дума:

— Прийду до дому, а завтра недѣля — выкопаю усе своє, уберусь и пôду до церкви.

Сякъ-такъ прийшли уже въ ночи до дому. Потомились, заразъ спати полягали. Тôлько на свѣтъ почало благословитись, — Телембахъ до могилы, — глянувъ тай скамянѣвъ: нема нѣчого — выкопано. Коли чує, а по той бôкъ могилы щось голосить. Вôнъ туды — жѣнка.

— Ты чого тутъ, Присько! Чого ты тужишь?

А Приська такъ и обливає ся слѣзьми:

— Якъ же менѣ не тужити, якъ же менѣ не голосити? Згинуложь моє добро, згинуло. Отутъ стояло, тай нема....

— Та щожь тамъ у тебе стояло? — пытає ся Телембахъ.

— Скринька стояла зъ ключикомъ.

— А въ скринцѣ що въ тебе було? — похапцемъ пытає ся Телембахъ.

— Ой лишенькожь моє тяжке! Намистечко, еднусички — усе моє!... Щось выкопало тай узяло.... Зъ скринькою узято....

Почухавсь Телембахъ у потилицю, поцмокавъ та й каже: — Ну, се ще не велике лихо — сього ще можна придбати. Ось менѣ лихо: мои грошѣ отутъ выкопано....

Приська и про намиста свои забула, та швиденько пытає ся:— А хиба то твои грошѣ були?

А Телембахъ єй: — А ты почому, голубко, знаєшь, якй грошѣ. Певне ты ихъ бачила? Певне тыжь ихъ и взяла?

— Тю-тю на тебе! Чи такижь я пôдниму твою баньку зъ двохстома карбованцями?

— Е! Онъ якъ! Такъ се твоє дѣло! Се ты, мабуть, хотѣла купити за нихъ собѣ двайцять разкôвъ намиста та пять хрестôвъ та пятнайпять червôнцѣвъ?...

— Такъ се ты моє добро забравъ?

— Такъ се ты мои грошѣ взяла?

И почала ся сварка. Одно одного докоряє, лає. Приська плаче, тужить; Телембахъ якъ несамовитый кричить, лютує, лає жѣнку. Позбѣгали ся сусѣды, розпытують ся. Якъ дôзнали ся, такъ усѣ й полягали зъ реготу: чоловѣкъ та жѣнка обокрали одно другого и зъ богатирѣвъ харпаками стали ся. Оттаке то лихо чоловѣкови та жѣнцѣ ховати ся одно вôдъ другого та на чуже добро зазѣхати.

16 червня 1892 року: *Дръ Омелянъ Огоновскій*, голова тов. „Просвѣта“. *Иванъ Ґуляй*, секретарь тов. „Просвѣта“.

— **До чого приводить горѣвка!** Въ Довгополи явивъ ся 3 с. м. тамошный селянинъ Юрій Худикъ въ шинку Зінґера та жадавъ у него на боргъ горѣвки.Колижь Зінґеръ не вволивъ волѣ Худика, то сей такъ сильно вдаривъ єго кулакомъ въ лице, що жидъ безпритомный поваливъ ся до землѣ. Тогды вдеръ ся Худикъ въ склепъ Зінґера та выкравъ зъ вôдты 5 зр. и пару постолôвъ, а вôдтакъ утѣкъ.

— **Громы и бурѣ.** Въ Лецѣвцѣ коло Рожнятова почали въ середу дня 15 с. м. по полудни збиратись чорнѝ хмары и громы бити. На поли находилась 72-лѣтна Мариня Шпильчинъ, де полола ленъ. Вже збиралась до дому ити, а ту грôмъ ударивъ єѣ въ саму голову. Великого знаку не зробивъ, тôлько троха обсмаливъ волосє и хустку на головѣ, але вôдратувати єѣ вже було годѣ. Потôмъ упавъ зливный дощь и вкрывъ Лецѣвку потрохи градомъ, величины лѣского орѣха. Ажь въ Дубшарѣ, нижнôй части Княжôвского и въ Цѣневѣ поробивъ градъ дуже богато шкоды. Зъ Лецѣвки доносять такожь, що въ Завою коло Калуша мавъ градъ высѣчи все, що було на поли. Люде плачуть зъ горя. — Въ ночи зъ 15 на 16 с. м. навѣстила страшна буря мѣсточко Рудки. Громы, блискавиця и дощь тревали цѣлу годину вôдъ 1 до 2 въ ночи. Народъ побудженый свѣтивъ свѣтло: однѝ молились, другѝ плакали, а дѣтвора ревѣла. Шкоды великѝ, По год. 2-ôй въ ночи небо прояснилось и у воздусѣ утихомирилось. На другій день все вийшло въ поле оглядати свою працю, котру буря повалила. Передъ двома роками була тутъ въ тôмъ часѣ така сама буря. — Дня 15 с. м. по полудни нависли надъ Радловомъ въ тарнôвскôмъ повѣтѣ двѣ хмары; одна прийшла зъ заходу, а друга зô сходу. Въ воздусѣ настала глубока тишина, хмары пристанули. Наразъ въ воздусѣ загудѣло, зôрвавъ ся сильный вѣтеръ и впавъ густый градъ величины курячого яйця. За пôвъ годины вытовкъ у мѣсточку майже всѣ вôкна, а на поляхъ зрôвнавъ все зъ землею, покалѣчивъ людей и худобу та поубивавъ богато домашнои птицѣ. На добрѝ жнива пропала надѣя. — Въ околици Берна моравского хмароломъ наробивъ шкоды на 1 міліонъ зр. — Страшна буря знищила значно зелѣзничій дворецъ въ Мысловицяхъ, зъ котрого здерла дахъ и вырвала сходы. Бальки зъ даху порозкидала по шинахъ, черезъ що поѣзды спôзнились.

— **Великій пожаръ** выбухнувъ 14 с. м. въ селѣ Голодôвцѣ коло Хохолова на граници межи Галичиною а Угорщиною, въ Заходнôй Галичинѣ. Зъ гарно забудованого села, що мало 200 домôвъ, лишилось тôлько 19 домôвъ и костелъ. Около 1000 мешканцѣвъ безъ даху и безъ хлѣба. На ратунокъ поспѣшили сусѣднѝ села, але мало помогли.

— **Траґічный припадокъ.** Львôвскій урядъ телеґрафічный одержавъ въ ночи зъ суботы на недѣлю депешу, адресовану до Маріяна, арендаря млына на Вульцѣ. Зъ тою депешою выслано о год. 12 въ ночи возьного Ивана Мизумского. Дôмъ, въ котрôмъ Маріянъ мешкає, обведеный низькимъ паркапомъ, черезъ котрый мусѣвъ возьный перелѣзти. Доставшись въ той спосôбъ на подвôрє и переконавшись, що дверѣ дому замкненѝ, Мизумскій запукавъ до вôкна. За кôлька хвиль гукнувъ выстрѣлъ и Мизумскій, влученый кулею въ голову, упавъ на землю. И знову стало тихо, ажь надъ раномъ невыслѣдженѝ дотеперь особы забравши смертельно раненому годинникъ и пуляресъ, заволѣкли єго ажь до города при ул. Коперника ч. 23, зъ вôдки забравъ єго поліцай и завѣзъ до шпиталю. Щожь се таке? Ото передъ двома днями обôкрали Маріяна злодѣѣ. Сподѣваючись знову ихъ візиты, Маріянъ приготовивъ собѣ револьверъ. Отже якъ возьный запукавъ до вôкна, вôнъ безъ намыслу стрѣливъ. Що сталось дальше — покаже слѣдство. Дивно лише, що смертельно раненому чоловѣкови нѣхто не давъ помочи, не розслѣджено, чи то справдѣ злодѣй, и позволено обрабувати єго. Бѣдный Мизумскій, жертва своєѣ тяжкои службы, безъ надѣѣ хорый, бо куля надрушила мозокъ. Маріяна арештовано. Депешу доручивъ єму на другій день иншій возьный. Въ нѣй стояло, що батько приѣздить до Львова.

— **Воздушный плывакъ.** Джакомо Меріджі пускавъ ся вчера другій разъ бальономъ у воздухъ. Бальонъ пôднѣсъ ся при зовсѣмъ спокôйнôмъ воздусѣ просто въ гору, зависъ на хвильку высоко понадъ Высокимъ замкомъ, а вôдтакъ полетѣвъ поволи на захôдъ надъ саме мѣсто, спускаючись поволи чимъ разъ низше. Величезнѝ масы народу, що обсѣли були роями всѣ горбы надъ ставкомъ Кисельки, пустились вôдтакъ за бальономъ до мѣста, цѣкавѝ побачити або бодай почути, де бальонъ спустить ся. Цѣкавôсть була незадовго успокоєна, бо бальонъ спустивъ ся въ самôмъ мѣстѣ на каменицю Штадтмілєра при улици Краковскôй, а Меріджі вхопившись за коминъ опинивъ ся щасливо на каменици, лишь якъ кажуть, бальонъ єго при сѣй нагодѣ трохи подеръ ся. На дуже добру гадку впали люде зъ якоись громады пôдъ Львовомъ, котрѝ выслали були до Львова пôдъ проводомъ двохъ старшихъ господарѣвъ шкôльну дѣтвору, хлопцѣвъ и дѣвчатъ, подивити ся на бальонъ. Зъ далека видѣли мы, якъ та дѣтвора парами вертала зъ Высокого Замку домôвъ, на Лычакôвъ, але мы вже не могли розвѣдати, зъ вôдки були тѝ дѣти.

— **Великій переполохъ** повставъ 17 с. м. въ церквѣ въ Кремезнику коло Пільґраму въ Чехахъ, де на прощу зôбралось до три тысячѣ людей. Пôдчасъ богослуженя була буря. Якъ разъ въ хвили, коли сильно загремѣло, зломилась недалеко органôвъ лавка, на котрôй сидѣло богато осôбъ. Люде думали, що се грôмъ ударивъ, и дуже полякались. А хтось зъ хору якъ крикне: Горить! Грôмъ ударивъ! — всѣ такъ и кинулись до дверей. Повставъ страшный крикъ и зойкъ въ храмѣ Божôмъ. Однѝ падали, другѝ по нихъ ишли, пхались, а побачивши кровю облитыхъ людей, кричали въ небеса. Пôдлога почервонѣла вôдъ крови. А ту гремить и блискає дальше. Однакъ на щастє въ тôмъ стиску нѣхто не згинувъ; за тежь однако сѣмдесять до вôсѣмдесять людей покалѣчено значно, а трохъ дуже тяжко.

— **Самоубійство.** Дня 12 с. м. въ Бережанахъ хотѣвъ собѣ вôдобрати житє выстрѣломъ зъ карабіну пôдофіциръ 55 полку пѣхоты Л... Куля перейшла лѣве и праве легке та застрягла въ стѣнѣ. Лѣкарямъ войсковымъ удалось задержати єго ще при житю.

— **Романъ зъ житя бузьковъ.** На однôмъ гольштиньскôмъ хуторѣ, передъ одинайцяти лѣтами, покалѣчивъ суперникъ одного бузька такъ, що той упавъ зъ гнѣзда на землю, и хочь єго люде лѣчили, не мôгъ уже лѣтати. Такъ и зôставъ вôнъ калѣкою на крыла, але живъ. Тяжко приходилось єму теперь жити на подвôрю доброго ґазды, а найтяжше було єму бачити, якъ товаришѣ вôдлѣтали собѣ осеню у вирей десь надъ Ніль. Та що було робити? Якъ годѣ, то годѣ. Добрый господарь зробивъ Петрови—бо такъ назвали калѣку-бузька—порядне гнѣздо и що дня дававъ єму рыбы на поживу. Привыкъ бузько до нового житя та й жиє собѣ не рôкъ, не два, а одинайцять лѣтъ у господаря и ставъ дуже ласкавый. Тôльки й журбы въ него, якъ побачить весною своихъ товаришѣвъ, що вернули зъ Африки та зачинають собѣ робити гнѣзда. Тогды стає вôнъ собѣ на высокôй купѣ гною и дивить ся тужно па щасливе родинне житє. Але передъ двома роками и єму „засвѣтило сонце“. Одного чудового весняного дня прилетѣла до бузька-калѣки молоденька чепурна самиця, глянула милосерно на бузька и згодилась зъ нимъ жити. Годѣ було имъ заложити гнѣздо на даху, тому розвели родинне житє на земли. И проживъ Петро одно щасливе лѣто. Самиця вывела кôлькоро дѣтей — и все було бы въ ладѣ, якъ бы не надôйшла була осѣнь. Глянула бузьчиха, якъ бузьки вôдлѣтають, затужила за Африкою, забрала дѣти та й полетѣла, а Петро лишивъ ся самъ зô своєю журбою, роздумуючи, якѝ то жѣнки невѣрнѝ. Минувъ рôкъ, самиця не прилетѣла. Очевидно покинула... Ажь сего року дивить ся Петро: хто летить просто до него? — то жѣнка вертає по пôвторарôчнôй розлуцѣ. Ну, гараздъ! Але теперь она не хотѣла гнѣздитись на земли, але конче на даху. Змѣркувавъ се господарь по тôмъ, що бузько-калѣка хотѣвъ конче якимсь способомъ дôстати ся на дахъ. Вôнъ приставивъ отже єму выгôдну драбину, по котрôй калѣка лазить собѣ па дахъ и щаслива пара гнѣздить сл теперь вже на даху, а люде въ цѣлôй околици вже теперь закладають ся о то, чи бузьчиха и сего року покине бузька, чи нѣ.

Штука, наука и література.

— **Зоря** въ ч. 11 мѣстить дальше повѣсть Чайченка: На роспутѣ, поезіи Самôйленка, Л. Глѣбова и О. Колесы; мрѣю Трохима Зѣньковского: Сонъ; історію літературы рускои Ом. Огоновского (теперь мова про Лесю Украинку); богато цѣкавыхъ оповѣстокъ и критичныхъ замѣтокъ про літературу, штуку, театръ, нашѝ товариства и т. п. Илюстрацій єсть три. Перша представляє намъ славну украинску артистку Затиркевичеву-Карпиньску, друга „Пресвяту Дѣву“ (гарна копія зъ образу Мурілля), а третя „Камѣнь Монастирко надъ Днѣпромъ“.

Поетъ Гейне тѣшить ся у насъ трохи чи не найбôльшою симпатією мѣжь чужими авторами. Єго поезіи перекладають ся у насъ вже вôдъ сорока лѣтъ, а ось сего року вийшли ажь двѣ книжки єго творôвъ, а то перша появилась тому во три мѣсяцѣ п. з.: „Вибір поезій Генріха Гейне. (Німеччина і байки для дітей“). Переклав и пояснив Іван Франко. Сторін 111 у 8-ку“, — а сими днями вийшла у Львовѣ друга книжка творôвъ єго п. з.: „Книга пісень Гейнриха Гейне. Переклад Лесї Українки і Максима Стависького“. Сторôнъ 103, у 8-ку. Книжки тѝ доповняють себе взаимно, бо коли п. Франко подавъ намъ въ перекладѣ поезіи Гайного, політичного змѣсту, то Леся Украинка и Ставискій подали намъ єго чудовѝ ліричнѝ пѣснѣ. Годѣ намъ вдаватись въ розбôръ перекладôвъ, але се мусимо зазначити зъ вдоволенємъ, що начались у насъ зорґанізованѝ выдавництва перекладôвъ чужихъ авторôвъ, бо дотеперь тѝ переклады (именно поезіи), розкиненѝ по рôжныхъ часописахъ, не давали намъ одноцѣльного понятя про якогось автора, и самѝ не звертали на себе великои уваги. Потребу такого зорґанізованого выдавництва перекладôвъ, узнають выдавники обохъ згаданыхъ книжокъ и обѣцюють подати незадовго переклады творôвъ и иншихъ авторôвъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Ц. к. австрійскѝ зелѣзницѣ державнѝ.** Важный зъ днемъ 9 червня 1892 увôйде II. додатокъ до начерка вôдддаленъ кільометричныхъ, важного вôдъ 1 сѣчня 1892 для обчисленя належитостей за перевôзъ осôбъ и пакунку подорожного, якъ такожь за посылки войсковѝ, а именно окремо въ двохъ зшиткахъ для заходнои и всходнои сѣти ц. к. австрій. зелѣзниць державныхъ и зелѣзниць приватныхъ, зôстаючихъ пôдъ управою державы. Сей додатокъ мѣстить начеркъ вôддаленъ кімьометричныхъ зелѣзницѣ мѣсцевои Будвайсъ-Сальназъ и Айзенерцъ-Фордернберґъ, якъ такожь доповненя и поправки головного начерка вôддаленъ кільометричныхъ. Примѣрники того додатку можна набути въ дорозѣ стацій або въ ц. к. Дирекціяхъ руху. У Вѣдни дня 4 червня 1892. Ц. к. Ґенеральна Дирекція.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 20 червня. Ґр. Таффе выѣзджає завтра до Ольшева. Вѣсть, бутьто бы ґр. Таффе мавъ 26 с. м. ѣхати зъ Є. Вел. Цѣсаремъ до Берна, єсть безосновна, бо ґр. Таффе потребує довшого выпочинку.

Пшибрамъ 20 червня. Слѣдство выказало, що катастрофа въ копальни настала въ наслѣдокъ неосторожности гôрника Кжіжа, котрого разомъ зъ трома иншими товаришами вôдставлено до суду краєвого въ Празѣ.

Монца 20 червня. Италіяньска пара королевска выѣхала вчера по полудни до Почдаму.

Мадритъ 20 червня. Розрухи въ Барцелѣонѣ закôнчили ся и робôтники вернули назадъ до роботы. За то выбухли страйки въ Валядолідѣ, Валенціи, Малязѣ и Більбао.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ
(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѝ и пôдчеркненѝ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВû ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

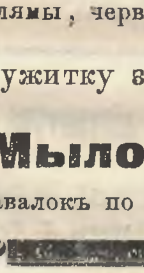
Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 кº

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакотками, такожь по цукорняхъ.

Штучнû 73

зубы и щоки

после найновѣйшого системы американьского въ каучуку, волотѣ и целюльоідѣ, якъ такожь всякû направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты споруджае ателіє дентистично-технічне

Б. БЕРІ ЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.

дôмъ Всп. п. Штроменґера.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нові, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.